

HOTĂRÂREA CURŢII (Marea Cameră)

1 aprilie 2014(*)

„Trimitere preliminară – Libertatea de stabilire – Impozite pe profit – Degrevare fiscală – Grupuri de societăţi şi consorţii – Legislaţie naţională care permite transferul pierderilor între o societate care face parte dintr-un consorţiu şi o societate care face parte dintr-un grup, legate printr-o «societate de legătură» care este în acelaşi timp membră a grupului şi a consorţiului – Condiţie de rezidenţă a «societăţii de legătură» – Discriminare pe motiv de situare a sediului social al unei societăţi – Societate-mamă care controlează în ultimă instanţă grupul stabilit într-un stat terţ şi care deţine, prin intermediul unor societăţi stabilite în state terţe, societăţile care încearcă să schimbe între ele pierderile”

În cauza C-80/12,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de First-tier Tribunal (Tax Chamber) (Regatul Unit), prin decizia din 19 decembrie 2011, primită de Curte la 15 februarie 2012, în procedura

Felixstowe Dock and Railway Company Ltd,

Savers Health and Beauty Ltd,

Walton Container Terminal Ltd,

WPCS (UK) Finance Ltd,

AS Watson Card Services (UK) Ltd,

Hutchison Whampoa (Europe) Ltd,

Kruidvat UK Ltd,

Superdrug Stores plc

împotriva

The Commissioners for Her Majesty's Revenue & Customs,

CURTEA (Marea Cameră),

compusă din domnul V. Skouris, preşedinte, domnul K. Lenaerts, vicepreşedinte, domnii M. Ilešić, L. Bay Larsen, T. von Danwitz, A. Borg Barthet şi M. Safjan, preşedinţi de cameră, domnii A. Rosas, J. Malenovský, E. Levits, A. Ó Caoimh, J.-C. Bonichot (raportor), A. Arabadjiev şi D. Šváby şi doamna A. Prechal, judecători,

avocat general: domnul N. Jääskinen,

grefier: doamna L. Hewlett, administrator principal,

având în vedere procedura scrisă şi în urma şedinţei din 3 septembrie 2013,

luând în considerare observațiile prezentate:

- pentru Felixstowe Dock and Railway Company Ltd, Savers Health and Beauty Ltd, Walton Container Terminal Ltd, WPCS (UK) Finance Ltd, AS Watson Card Services (UK) Ltd, Hutchison Whampoa (Europe) Ltd, Kruidvat UK Ltd și Superdrug Stores plc, de P. Baker, QC, și de N Shaw, QC;
- pentru guvernul Regatului Unit, de J. Beeko și de A. Robinson, în calitate de agenți, asistați de D. Goy, QC, și de G. Facenna, barrister;
- pentru guvernul german, de T. Henze, în calitate de agent;
- pentru guvernul francez, de D. Colas și de J. S. Pilczer, în calitate de agenți;
- pentru guvernul olandez, de J. Langer, de C. Schillemans și de C. Wissels, în calitate de agenți;
- pentru Comisia Europeană, de W. Mölls și de R. Lyal, în calitate de agenți,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 24 octombrie 2013, pronunță prezenta

Hotărâre

- 1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea articolelor 49 TFUE și 54 TFUE.
- 2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între Felixstowe Dock and Railway Company Ltd, Savers Health and Beauty Ltd, Walton Container Terminal Ltd, WPCS (UK) Finance Ltd, AS Watson Card Services (UK) Ltd, Hutchison Whampoa (Europe) Ltd, Kruidvat UK Ltd și Superdrug Stores plc, pe de o parte, și Commissioners for Her Majesty's Revenue & Customs, pe de altă parte, având ca obiect aplicarea legislației privind degrevarea de grup în cadrul unui consorțiu.

Cadrul juridic

- 3 Legea din 1988 privind impozitul pe venit și impozitul pe profit (Income and Corporation Taxes Act 1988), în versiunea aplicabilă litigiului principal (denumită în continuare „ICTA”), prevede la articolul 402:

„(1) Sub rezerva dispozițiilor prezentului capitol și ale articolului 492 alineatul (8) și în conformitate cu acestea, degrevările aferente pierderilor comerciale și alte sume eligibile pentru o degrevare de la plata impozitului pe profit pot fi cesionate de către o societate (denumită în continuare «societatea cedentă») în cazurile prevăzute la alineatele (2) și (3) de mai jos și, la solicitarea unei alte societăți (denumită în continuare «societatea solicitantă»), pot fi acordate societății solicitante sub forma unei degrevări de la plata impozitului pe profit denumită «degrevare de grup».

(2) Degrevarea de grup poate avea loc în cazul în care societatea cedentă și societatea solicitantă sunt membre ale aceluiași grup de societăți. Cererea formulată în temeiul prezentului alineat este denumită «cerere la nivel de grup».

(3) Degrevarea de grup poate avea de asemenea loc între o societate cedent? și o societate solicitant? dac? una dintre acestea este membr? a unui consor?iu, iar cealalt? este:

(a) o societate comercial? care este de?inut? de consor?iu și nu este filial? de?inut? în propor?ie de 75 % a unei societ??i; sau

(b) o societate comercial?:

(i) care este o filial? de?inut? în propor?ie de 90 % a unei societ??i holding de?inute de consor?iu și

(ii) care nu este o filial? de?inut? în propor?ie de 75 % a unei societ??i, alta decât societatea holding; sau

(c) o societate holding care este de?inut? de consor?iu și care nu este o filial? de?inut? în propor?ie de 75 % a unei societ??i;

sau, în conformitate cu articolul 406, dac? una dintre acestea este membr? a unui grup de societ??i, iar cealalt? este de?inut? de un consor?iu și o alt? societate este membr? atât a grupului, cât și a consor?iului. Cererea formulat? în temeiul prezentului alineat este denumit? «cerere la nivel de consor?iu».

(3A) Degrevarea de grup nu este posibil? decât în cazul în care atât societatea cedent?, cât și societatea solicitant? îndeplinesc urm?toarea condi?ie.

(3B) Condi?ia este ca societatea s? fie rezident? în Regatul Unit sau s? fie societate nerezident? care desf??oar? o activitate comercial? în Regatul Unit prin intermediul unui sediu permanent.

(4) Cererea la nivel de consor?iu nu poate fi formulat? în cazul în care profitul ob?inut în urma cesiunii capitalului social al celeilalte societ??i sau al societ??ii sale holding pe care o de?ine societatea membr? este considerat un venit comercial al societ??ii membre respective.

(5) Sub rezerva dispozi?iilor prezentului capitol, dou? sau mai multe societ??i solicitante pot formula cereri cu privire la aceeași societate cedent? și la aceeași perioad? contabil? a societ??ii cedente respective.

(6) Suma pl?tit? pentru degrevarea de grup:

(a) nu este luat? în considerare la calculul profiturilor și al pierderilor înregistrate de fiecare societate, în vederea stabilirii impozitului pe profit, și

(b) nu este considerat?, în sensul legilor privind impozitul pe profit, drept o distribuie [...];

în prezentul alineat «suma pl?tit? pentru degrevarea de grup» reprezint? plata efectuat? societ??ii cedente de c?tre societatea solicitant? în temeiul unui acord pe care acestea l?au încheiat cu privire la un quantum cesionat cu titlul de degrevare de grup, iar aceast? sum? nu dep??ește quantumul cesionat.”

4 Articolul 406 alineatele (1) și (2) din ICTA prevede:

„(1) În sensul prezentului articol:

(a) «societatea de leg?tur?» înseamn? o societate care este membr? a unui consor?iu și este de

asemenea membru a unui grup de societăți;

(b) «societate din cadrul consorțiului» înseamnă, raportat la societatea de legătură, o societate deținută de consorțiu din care face parte societatea de legătură;

(c) «membru a grupului» înseamnă, raportat la societatea de legătură, o societate care este membru a grupului din care face parte și societatea de legătură, dar nu este ea însăși membru a consorțiului din care face parte societatea de legătură.

(2) Sub rezerva dispozițiilor de la alineatele (3) și (4) de mai jos, în cazul în care societatea de legătură ar putea formula (indiferent de insuficiența profiturilor) o cerere la nivel de consorțiu cu privire la pierderea sau la o altă sumă eligibilă pentru degrevare aferentă unei perioade contabile relevante a unei societăți din cadrul consorțiului, o membru a grupului are dreptul să formuleze orice cerere la nivel de consorțiu care poate fi formulată de societatea de legătură; [...]

5 Potrivit articolului 413 alineatul (3) litera (a) din ICTA:

„[S]e consideră că două societăți sunt membre ale unui grup de societăți dacă una dintre acestea este filială deținută în proporție de 75 % de cealaltă sau dacă ambele sunt filiale deținute în proporție de 75 % de o a treia societate; [...]

Litigiul principal și întrebările preliminare

6 Hutchison Whampoa Ltd (denumită în continuare „societatea mamă care controlează în ultimă instanță grupul”) este o societate cu sediul în Hong Kong.

7 Societățile solicitante sunt societăți cu sediul în Regatul Unit. Întrucât sunt filiale indirecte deținute în proporție de minimum 75 % de societatea mamă care controlează în ultimă instanță grupul, acestea fac parte dintr-un grup în sensul articolului 413 alineatul (3) litera (a) din ICTA.

8 Hutchison 3G UK Ltd (denumită în continuare „societatea care cesionează pierderile”) este o societate care are de asemenea sediul în Regatul Unit. Aceasta este deținută indirect de un consorțiu și constituie, pe acest temei, o societate din cadrul consorțiului în sensul articolului 406 alineatul (1) litera (b) din ICTA.

9 Consorțiul respectiv include, printre altele, Hutchison 3G UK Investment Sàrl (denumită în continuare „societatea de legătură”), societate cu sediul în Luxemburg. Membru atât a grupului, cât și a consorțiului menționate la punctele 7 și 8 din prezenta hotărâre, această societate este o societate de legătură, în sensul articolului 406 alineatul (1) litera (a) din ICTA. Cu alte cuvinte, prin intermediul acestei societăți, societățile solicitante sunt legate, în sensul legislației fiscale din Regatul Unit privind degrevarea de grup în cadrul unui consorțiu, de societatea care cesionează pierderile.

10 Societatea de legătură este deținută în totalitate de o altă societate, Hutchison Europe Telecommunications Sàrl, cu sediul în Luxemburg.

11 Hutchison Europe Telecommunications Sàrl este ea însăși deținută indirect de societatea mamă care controlează în ultimă instanță grupul, prin intermediul mai multor societăți dintre care unele au sediul în state terțe.

12 Având ca obiect de activitate implementarea și operarea unei rețele de telefonie mobilă, societatea care cesionează pierderile a realizat investiții mari care au grevat rezultatul din exploatare între 2002 și 2005.

13 În temeiul articolelor 402-413 din ICTA, pierderile care au rezultat din această activitate puteau fi imputate asupra profitului impozabil al altor societăți rezidente membre ale grupului sau ale consorțiului.

14 Societățile solicitante, care au înregistrat profit în aceleași exerciții fiscale, au încercat să utilizeze această posibilitate și, în acest scop, au solicitat autorităților fiscale din Regatul Unit o degrevare de grup în cadrul unui consorțiu, în temeiul articolului 402 alineatul (3) și al articolului 406 din ICTA.

15 Cererea acestora a fost respinsă pentru motivul că societatea de legătură nu avea rezidență fiscală în Regatul Unit sau nu desfășura în acest stat o activitate prin intermediul unui sediu permanent. Acest motiv a fost contestat în fața First-tier Tribunal (Tax Chamber), care a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:

„1) În ipoteza în care:

a) dispozițiile unui stat membru (precum Regatul Unit [al Marii Britanii și Irlandei de Nord]) permit unei societăți [...] să solicite o degrevare de grup pentru pierderile înregistrate de o societate care este deținută de un consorțiu [...] cu condiția ca o societate care este membru a aceluiași grup de societăți ca și societatea solicitantă să fie de asemenea membru a consorțiului [...]; și

b) societatea-mamă a grupului de societăți (care nu este ea însăși societatea solicitantă, societatea din cadrul consorțiului sau societatea de legătură) nu este resortisant al Regatului Unit sau al oricărui alt stat membru,

articolele 49 [TFUE] și 54 TFUE se opun condiției ca «societatea de legătură» fie să aibă statutul de rezident în Regatul Unit, fie să desfășoare o activitate comercială în Regatul Unit prin intermediul unui sediu permanent situat în Regatul Unit?

2) În cazul unui răspuns afirmativ la prima întrebare, Regatul Unit are obligația de a remedia situația societății solicitante (de exemplu, acordând acestei societăți dreptul de a solicita o degrevare pentru pierderile societății din cadrul consorțiului) în cazul în care:

a) «societatea de legătură» și-a exercitat dreptul la libertatea de stabilire, însă societatea din cadrul consorțiului și societățile solicitante nu și-au exercitat niciuna dintre libertățile protejate de dreptul Uniunii,

b) legătura (legăturile) dintre societatea cedentă și societatea solicitantă constă (constau) în societăți dintre care nu toate au sediul în Uniunea [Europeană sau în Spațiul Economic European]?”

Cu privire la întrebările preliminare

16 Prin intermediul întrebărilor formulate, care trebuie analizate împreună, instanța de trimitere solicită, în esență, să se stabilească dacă articolele 49 TFUE și 54 TFUE trebuie interpretate în sensul că se opun unei legislații a unui stat membru în temeiul căreia este posibil ca o societate rezidentă care face parte dintr-un grup să obțină transferul pierderilor înregistrate de o altă societate rezidentă care face parte dintr-un consorțiu atunci când o „societate de legătură”, care face parte atât din acest grup, cât și din acest consorțiu, are rezidență de asemenea în statul membru respectiv, și aceasta independent de rezidența societăților care dețin, ele însele sau prin intermediul unor societăți intermediare, capitalul societății de legătură sau al altor societăți vizate de transferul pierderilor, atunci când acea legislație exclude o astfel de posibilitate în

situa?ia în care societatea de leg?tur? este stabilit? în alt stat membru.

17 Libertatea de stabilire, pe care articolul 49 TFUE o recunoa?te resortisan?ilor Uniunii, presupune accesul acestora la activit?ile independente ?i exercitarea acestora, precum ?i constituirea ?i administrarea întreprinderilor în acelea?i condi?ii cu cele definite pentru resortisan?ii proprii de legisla?ia statului membru de stabilire. Aceasta cuprinde, conform articolului 54 TFUE, în ceea ce prive?te societ?ile constituite în conformitate cu legisla?ia unui stat membru ?i având sediul social, administra?ia central? sau sediul principal de desf??urare a activit?ii în cadrul Uniunii, dreptul de a??i desf??ura activitatea în statul membru respectiv prin intermediul unei filiale, al unei sucursale sau al unei agen?ii (Hot?rârea Saint-Gobain ZN, C?307/97, EU:C:1999:438, punctul 35, precum ?i Hot?rârea Marks & Spencer, C?446/03, EU:C:2005:763, punctul 30).

18 Or, o legisla?ie precum cea în discu?ie în litigiul principal supune posibilitatea de a transfera, prin intermediul unei degrev?ri, pierderi înregistrate de o societate care are reziden?a fiscal? într-un stat membru ?i care face parte dintr-un consor?iu spre o alt? societate care are reziden?a fiscal? în acela?i stat membru ?i care face parte dintr-un grup condi?iei ca o societate de leg?tur? care face parte atât din acest consor?iu, cât ?i din acest grup s? fie rezident? în statul membru respectiv sau s? exercite în acest stat o activitate comercial? prin intermediul unui sediu permanent.

19 O degrevare precum cea în discu?ie în litigiul principal constituie un avantaj fiscal pentru societ?ile în cauz?. Accelerând regularizarea pierderilor societ?ilor care au înregistrat pierderi prin imputarea imediat? a acestora asupra profitului altor societ?i din cadrul grupului, degrevarea îi confer? acestuia un avantaj de trezorerie (Hot?rârea Marks & Spencer, EU:C:2005:763, punctul 32).

20 Condi?ia de reziden?? prev?zută pentru societatea de leg?tur? instituie astfel o diferen?? de tratament între, pe de o parte, societ?ile rezidente legate, în sensul legisla?iei fiscale na?ionale, printr-o societate de leg?tur? stabilit? în Regatul Unit, care beneficiaz? de avantajul fiscal în cauz?, ?i, pe de alt? parte, societ?ile rezidente legate printr-o societate de leg?tur? stabilit? într-un alt stat membru, care nu beneficiaz? de aceasta.

21 Aceast? diferen?? de tratament face mai pu?in atractiv? din punct de vedere fiscal stabilirea unei societ?i de leg?tur? într-un alt stat membru, din moment ce legisla?ia na?ional? aplicabil? acord? avantajul fiscal în cauz? numai în cazul în care societ?ile de leg?tur? sunt stabilite în Regatul Unit.

22 Împrejurarea c?, în litigiul principal, societ?ile care s?ar confrunta cu o restrângere a libert??ii de stabilire nu sunt societ?ile solicitante stabilite în Regatul Unit nu are influen?? asupra constat?rii f?cute la punctul anterior în ceea ce prive?te existen?a unei diferen?e de tratament între societ?ile rezidente legate printr-o societate de leg?tur? stabilit? în Regatul Unit ?i societ?ile legate printr-o societate de leg?tur? stabilit? în alt stat membru.

23 Astfel, Curtea a statuat deja c? o societate poate, în scop fiscal, s? invoce o restric?ie privind libertatea de stabilire a unei alte societ?i care este legat? de ea în m?sura în care o astfel de restric?ie afecteaz? propria impozitare (a se vedea în acest sens Hot?rârea Philips Electronics, C?18/11, EU:C:2012:532, punctul 39).

24 În consecin??, pentru a fi efectiv?, libertatea de stabilire trebuie s? presupun?, într-o situa?ie precum cea în discu?ie în litigiul principal, posibilitatea societ?ilor solicitante de a o invoca, din moment ce acestea sus?in c? sunt tratate mai dezavantajos din punct de vedere fiscal decât ar fi dac? ar fi fost legate de societatea care cesioneaz? pierderile prin intermediul unei

societăți de legătură stabilite în Regatul Unit.

25 Pentru ca o astfel de diferență de tratament să fie compatibilă cu dispozițiile Tratatului FUE privind libertatea de stabilire, trebuie fie ca aceasta să aibă în vedere situații care nu sunt comparabile în mod obiectiv, analizarea caracterului comparabil al unei situații transfrontaliere cu o situație internă trebuind să fie realizat în acest caz ținând cont de obiectivul urmărit de dispozițiile naționale în cauză, fie să fie justificat de un motiv imperativ de interes general (a se vedea în acest sens Hotărârea Philips Electronics, EU:C:2012:532, punctul 17 și jurisprudența citată).

26 Cu privire la analizarea caracterului comparabil, este cert că societățile supuse impozitului legate printr-o societate de legătură stabilită în Regatul Unit și cele care sunt legate printr-o societate de legătură stabilită într-un alt stat membru sunt, în raport cu obiectivul unui regim fiscal precum cel în discuție în litigiul principal, plasate în situații comparabile în mod obiectiv, în ceea ce privește posibilitatea de a schimba între ele, prin intermediul unei degrevări de grup în cadrul unui consorțiu, pierderi înregistrate în Regatul Unit.

27 În ceea ce privește motivele imperative de interes general care pot justifica o restricție privind libertatea de stabilire, trebuie arătat că Guvernul Regatului Unit nu a invocat astfel de motive nici în observațiile sale scrise, nici în pëdină.

28 În aceste condiții, revine instanței de trimitere sarcina să verifice care sunt obiectivele urmărite de legislația națională în discuție în litigiul principal.

29 În aceste condiții și pentru a da un răspuns util care să permită instanței de trimitere să soluționeze litigiul cu care este sesizat, trebuie arătat că, în susținerea unui astfel de sistem, nu ar putea fi în mod valabil invocate nici menținerea competenței de impozitare între statele membre, nici lupta împotriva evaziunii fiscale.

30 Astfel, deși obiectivul menținerii competenței de impozitare între statele membre a fost recunoscut de Curte ca fiind legitim (a se vedea în special Hotărârea National Grid Indus, C-371/10, EU:C:2011:785, punctul 45), în scopul de a păstra simetria între dreptul de a impozita profiturile și posibilitatea de a deduce pierderile (a se vedea Hotărârea Lidl Belgium, C-414/06, EU:C:2008:278, punctul 33), este necesar să se constate că, într-o situație precum cea în discuție în litigiul principal, competența de impozitare a statului membru gazd pe teritoriul căruia se desfășoară activitatea economică aflată la originea pierderilor societății din cadrul consorțiului nu este deloc afectată de posibilitatea care ar exista de a transfera, prin intermediul unei degrevări și spre o societate rezidentă, pierderile înregistrate de o altă societate, din moment ce aceasta are de asemenea rezidență fiscală pe teritoriul acestui stat membru (a se vedea în acest sens Hotărârea Philips Electronics, EU:C:2012:532, punctele 25 și 26).

31 O măsură națională care limitează libertatea de stabilire poate de asemenea să fie justificată atunci când aceasta urmărește să lupte împotriva aranjamentelor pur artificiale, al căror scop este eludarea legislației statului membru respectiv (a se vedea în acest sens Hotărârea ICI, C-264/96, EU:C:1998:370, punctul 26, Hotărârea Lankhorst/Hohorst, C-324/00, EU:C:2002:749, punctul 37, Hotărârea de Lasteyrie du Saillant, C-9/02, EU:C:2004:138, punctul 50, precum și Hotărârea Marks & Spencer, EU:C:2005:763, punctul 57).

32 De asemenea, o astfel de măsură ar putea fi justificată de obiectivul care constă în lupta împotriva paradisurilor fiscale.

33 Cu toate acestea, Curtea a statuat că, pentru ca o restricție privind libertatea de stabilire să poată fi justificată de astfel de motive, finalitatea specifică a unei astfel de restricții trebuie să fie

aceea de a se opune unor comportamente care constau în crearea unor aranjamente pur artificiale, lipsite de realitate economică, în scopul de a eluda impozitul datorat în mod normal pentru profiturile generate de activitatea desfășurată pe teritoriul național (Hotărârea Cadbury Schweppes și Cadbury Schweppes Overseas, C-196/04, EU:C:2006:544, punctul 55).

34 Or, este cert că nu aceasta este situația în cazul unei legislații naționale precum cea în discuție în litigiul principal, care nu urmărește niciun obiectiv specific de luptă împotriva aranjamentelor pur artificiale, ci vizează să acorde un avantaj fiscal societăților care fac parte din grupuri în general, și în cadrul unui consorțiu în special.

35 Din cele de mai sus rezultă că restricția privind libertatea de stabilire pe care o invocă societățile solicitante nu poate fi justificată de motive imperative de interes general întemeiate pe obiectivul care urmărește menținerea unei repartizări echilibrate a competenței de impozitare între statele membre sau pe lupta împotriva unor aranjamente pur artificiale.

36 În consecință, legislația în discuție în litigiul principal constituie o restricție interzisă de articolele 49 TFUE și 54 TFUE.

37 Această concluzie nu este infirmată nici de împrejurarea invocată de instanța de trimitere potrivit căreia societatea-mamă care controlează în ultimă instanță grupul și consorțiul, precum și unele societăți intermediare din lanțul de participare sunt stabilite în state terțe.

38 Astfel, o asemenea împrejurare nu are influență asupra aplicării libertății de stabilire a societăților care pot beneficia de avantajul fiscal prevăzut de o legislație națională precum cea în discuție în litigiul principal.

39 Desigur, capitolul din tratat privind libertatea de stabilire, spre deosebire de cel privind libera circulație a capitalurilor, nu prevede nicio dispoziție care să extindă domeniul de aplicare al dispozițiilor sale la situații care implică un resortisant al unui stat terț stabilit în exteriorul Uniunii. Dispozițiile sale nu pot fi, așadar, invocate de o societate stabilită într-un stat terț (a se vedea prin analogie, în ceea ce privește libera prestare a serviciilor, Hotărârea Fidium Finanz, C-452/04, EU:C:2006:631, punctul 25).

40 Cu toate acestea, nu rezultă din nicio dispoziție a dreptului Uniunii că originea acționarilor, persoane fizice sau juridice, ai societăților rezidente în Uniune ar avea vreo incidență asupra dreptului acestor societăți de a invoca libertatea de stabilire. Astfel cum a arătat avocatul general la punctul 60 din concluzii, statutul de societate a Uniunii se bazează, în temeiul articolului 54 TFUE, pe locul în care se află sediul social și pe ordinea juridică de care societatea este legată, iar nu pe naționalitatea sau pe cetățenia acționarilor săi.

41 În plus și în orice caz, sistemul din Regatul Unit de degrevare de grup, în cadrul unui consorțiu, precum cel care rezultă din legislația în discuție în cauza principală, este aplicabil indiferent de locul de rezidență al societății mamă care controlează în ultimă instanță grupul și al societăților intermediare care controlează societățile care urmează să schimbe între ele pierderi. Astfel, cu excepția condiției de rezidență a societății de legătură, dispozițiile ICTA, în versiunea sa în vigoare la data litigiului principal, nu conțin referiri la localizarea oricărei alte societăți care s-ar interpune sau s-ar suprapune în lanțul de participare care există între societățile care solicită și cesionează pierderile. Astfel, după cum a recunoscut guvernul Regatului Unit în instanță, o degrevare precum cea solicitată în litigiul principal ar fi putut să fie acordată, în temeiul acelorăși dispoziții, într-o situație în care societatea de legătură ar fi fost stabilită în Regatul Unit, fără să reprezinte un obstacol faptul că societatea mamă care controlează în ultimă instanță grupul și societățile intermediare din cadrul grupului sunt stabilite într-un stat terț.

42 Prin urmare, trebuie să se răspundă la întrebările adresate că articolele 49 TFUE și 54 TFUE trebuie interpretate în sensul că se opun unei legislații a unui stat membru în temeiul căreia este posibil ca o societate rezidentă care face parte dintr-un grup să obțină transferul pierderilor înregistrate de o altă societate rezidentă care face parte dintr-un consorțiu atunci când o „societate de legătură”, care face parte atât din acest grup, cât și din acest consorțiu, are rezidența de asemenea în statul membru respectiv, și aceasta independent de rezidența societăților care dețin, ele însele sau prin intermediul unor societăți intermediare, capitalul societății de legătură sau al altor societăți vizate de transferul pierderilor, atunci când acea legislație exclude o astfel de posibilitate în situația în care societatea de legătură este stabilită în alt stat membru.

Cu privire la cheltuielile de judecată

43 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Marea Cameră) declară:

Articolele 49 TFUE și 54 TFUE trebuie interpretate în sensul că se opun unei legislații a unui stat membru în temeiul căreia este posibil ca o societate rezidentă care face parte dintr-un grup să obțină transferul pierderilor înregistrate de o altă societate rezidentă care face parte dintr-un consorțiu atunci când o „societate de legătură”, care face parte atât din acest grup, cât și din acest consorțiu, are rezidența de asemenea în statul membru respectiv, și aceasta independent de rezidența societăților care dețin, ele însele sau prin intermediul unor societăți intermediare, capitalul societății de legătură sau al altor societăți vizate de transferul pierderilor, atunci când acea legislație exclude o astfel de posibilitate în situația în care societatea de legătură este stabilită în alt stat membru.

Semnături

* Limba de procedură: engleza.